

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 30. januar 2015. godine
Ref. br. :RK763/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI87/14

Podnosilac

Ismail Guri

Ocena ustavnosti
obaveštenja KMLC. br. 7/14 Kancelarije Glavnog državnog tužioca
od 10. februara 2014. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Enver Hasani, predsednik
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Kadri Kryeziu, sudija i
Arta Rama-Hajrizi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo g. Ismail Guri, iz Kačanika (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa gđa Vahide Braha, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava obaveštenje (KMLC. br. 7/14 od 10. februara 2014. godine) Državnog tužioca, kojim mu je odbijen zahtev za zaštitu zakonitosti. Ovo obaveštenje je uručeno podnosiocu zahteva 3. marta 2014. godine.
3. Podnosilac zahteva osporava i rešenje (Ca. br. 5315/2012 od 5. novembra 2013. godine) Apelacionog suda u vezi sa rešenjem (Ac. br. 534/09 od 4. aprila 2011. godine) Okružnog suda, kojim je odbijen njegov zahtev za ponavljanje postupka u vezi sa njegovom tužbom.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih rešenja, koja su navodno *“povredila prava podnosioca garantovana Ustavom, odnosno član 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i član 54 [Sudska Zaštita Prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav); član 6 [Pravo na pravično suđenje] i član 14 [Zabrana diskriminacije] Evropske konvencije za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLJP)“*.
5. Podnosilac, takođe, zahteva od Suda da održi raspravu o njegovom slučaju.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava u vezi sa članom 22. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilom 29. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 15. maja 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 10. juna 2014. godine, predsednik je imenovao sudiju Almira Rodriguesa za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Kadri Kyeziu i Arta Rama-Hajrizi.
9. Dana 8. jula 2014. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Kancelariji Glavnog državnog tužioca i Apelacionom sudu.
10. Dana 8. decembra 2014. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo Sudu preporuku o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

11. Dana 13. maja 2004. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Kačaniku, tražeći potvrđivanje njegovog prava na preču kupovinu, kao i poništavanje kupoprodajnog ugovora u vezi sa nepokretnom imovinom.

12. Dana 23. novembra 2004. godine, Opštinski sud (presuda C. br. 95/2004) je odbio, kao neosnovanu, tužbu podnosioca i potvrdio kupoprodajni ugovor u vezi sa nepokretnom imovinom.
13. Podnosilac zahteva je podneo žalbu Okružnom sudu u Prištini na presudu Opštinskog suda.
14. Dana 10. decembra 2007. godine, Okružni sud (presuda Ac. br. 65/2005) odbio je, kao neosnovanu, žalbu podnosioca i potvrdio presudu Opštinskog suda.
15. Podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu na presude Okružnog i Opštinskog suda.
16. Dana 18. decembra 2008. godine, Vrhovni sud (presuda Rev. I. br. 95/2008) odbio je zahtev podnosioca za reviziju, smatrajući *“[...] da su presudama nižestepenih sudova pravilno primenjene materijalne odredbe i da presude nisu zahvaćene bitnim povredama odredaba parničnog postupka na koje se ukazuje revizijom”*.
17. Dana 29. aprila 2009. godine, podnosilac je podneo zahtev za ponavljanje postupka Okružnom sudu u Prištini, tvrdeći da je pronašao nove dokaze, kojima se navodno potvrđuje da je *“sudija [...] bio subjektivan u odlučivanju ove stvari obzirom da je on u srodstvu sa tuženim – sestric i ujak [...]”*.
18. Dana 4. aprila 2011. godine, Okružni sud u Prištini (rešenje Ac. br. 534/2009) odbio je, kao neosnovan, zahtev podnosioca za ponavljanje postupka i obrazložio:

“[...] Navodi tužioca da je nakon donošenja odluke Vrhovnog suda Kosova, svojim istraživanjima došao do saznanja da je predmetni sudija prvostepenog suda bio pristrasan i odlučio na njegovu štetu, jer je bliski rođak [...] su neosnovani, neargumentovani i neodrživi pa su kao takvi i odbijeni, zbog toga što je još na prvom ročištu predsednik veća upoznao tužioca odnosno stranke u postupku sa sastavom veća i tužilac nije imao primedbe.

[...] tužilac nije podneo ubedljive dokaze o tome u kom stepenu srodstva je sudija sa, kako se navodi, njegovim rođakom, obzirom da nije dovoljno samo da se kaže „da mu je rođak po majci“ bez davanja nikakvih bližih objašnjenja.

Obzirom da tužilac nije u svom predlogu podneo neki ubedljiv dokaz koji nije bio podnet u prethodnom parničnom postupku koji bi bio od uticaja na donošenje odluke u korist tužioca, sudija je ocenio da u konkretnoj situaciji nisu ispunjeni uslovi iz člana 232. sta 1. tačka g) u vezi člana 233. stav 2. ZPP za ponavljanje parničnog postupka, koji je okončan pravosnažnom presudom Vrhovnog suda Kosova Rev. I. br. 95/2008 od 18.12.2008. godine”.

19. Podnosilac zahteva je podneo žalbu Vrhovnom sudu na rešenje Okružnog suda zbog *“pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja i pogrešne*

primene materijalnog prava“. On je tražio od Vrhovnog suda *“da se pobijano rešenje ukine ili preinači i predlog za ponavljanje postupka usvoji.”*

20. Nakon reorganizacije pravnog sistema na Kosovu 2013. godine, Vrhovni sud je preneo predmet podnosioca zahteva za odlučivanje Apelacionom sudu kao nadležnom drugostepenom sudu.
21. Dana 5. novembra 2013. godine, Apelacioni sud (rešenje CA. br. 5315/2012) je odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca i potvrdio rešenje Okružnog suda. Apelacioni sud je obrazložio svoje rešenje na sledeći način:

“[...] Ceneći žalbene navode kojima se ukazuje na pogrešno utvrđeno činjenično stanje, veće ovog suda je našlo da su isti takođe neosnovani, obzirom da je prvostepeni sud činjenice utvrdio na osnovu podnetih dokaza, dok na tužioca pada teret [...] da navode iznete u predlogu za ponavljanje postupka obrazlaže odgovarajućim dokazima i potkrepi ih na odgovarajući način”.

22. Podnosilac je podneo zahtev za zaštitu zakonitosti Državnom tužiocu na rešenje Okružnog suda i rešenje Apelacionog suda.
23. Dana 10. februara 2014. godine, Državni tužilac (obaveštenje KMLC. br. 7/14) odbio je zahtev podnosioca za zaštitu zakonitosti, smatrajući *“[...] nakon ispitivanja oba rešenja i razmatranja i drugih spisa premeta dostavljenih od suda, nisam našao zakonski osnov za podizanje vanrednog pravnog sredstva – zahteva za zaštitu zakonitosti”.*

Navodi podnosioca zahteva

24. Podnosilac zahteva tvrdi *“[...] ukoliko bi predmetnu stvar sudio nepristrasni sudija, on bi sigurno uzeo u obzir dokaze podnete sudu što bi ubedljivo ojačali osnov tužbenog zahteva tužioca”.*
25. Podnosilac zahteva, u nastavku, tvrdi da *“[...] sud nije uopšte govorio o novom predloženom dokazu, koji je predat sudu.”*
26. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da su Okružni sud, Apelacioni sud i Državni tužilac, odbijajući njegov zahtev za ponavljanje postupka, povredili njegova prava garantovana Ustavom, tačnije članom 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] i članom 54. [Sudska Zaštita Prava] i njegova prava garantovana EKLJP, odnosno članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i članom 14. [Zabrana diskriminacije].
27. Podnosilac zahteva, u nastavku, tvrdi da su redovni sudovi povredili *“Član 19. Zakona o prometu nepokretnosti, članove 458, 527, 528 i 533. ZOO [Zakon o obligacionim odnosima] [...]”* kada su odbili njegov zahtev za ponovno otvaranje njegovog slučaja.
28. Podnosilac zahteva zaključuje, tražeći od Suda:

“[...] da uspostavi izgubljeno pravo preče kupovine podnosiocu, i poništi kao protivustavne, proizvoljne i protivzakonita rešenja Okružnog suda Ac. br. 534/09 od 04.04 2011. godine, rešenja Apelacionog suda Ca. br. 5315/2012 od 05.11 2013. godine i dopisa Državnog tužilaštva KMLC br. 7/14 od 10.02 2014. godine, na osnovu gore navedenih dokaza.

Sudu predlažemo da pozove sudiju Osnovnog suda u Kačaniku [...]na sednici glavnog razmatranja ili prethodno kako bi se izjasnio o navodu podnosioca zahteva [...]. Sud može službeno tražiti od kancelarije za civilno stanje dokaz da je devojačko prezime njegove majke [...].”

Prihvatljivost zahteva

29. Sud prvo treba da ispita da li je podnosilac zahteva ispunio uslove za prihvatljivost, koji su utvrđeni Ustavom i dalje obrazloženi Zakonom i Poslovníkom.

30. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava, koji propisuje:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

31. Pored toga, član 49. Zakona, propisuje:

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku”.

32. Sud primećuje da je podnosilac, u vezi sa zahtevom za ponavljanje postupka u njegovom slučaju, tražio zaštitu svojih prava pred Okružnim i Apelacionim sudom i Kancelarijom Glavnog državnog tužioca.

33. Sud, takođe, primećuje da je podnosilac zahteva primio obaveštenje Kancelarije Glavnog državnog tužioca 3. marta 2014. godine, i da je podneo zahtev Sudu 15. maja 2014. godine.

34. Shodno tome, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena stranka, da je iscrpeo sva pravna sredstva raspoloživa prema važećem zakonu i da je podneo zahtev u roku od četiri meseca.

35. Međutim, Sud mora, takođe, da uzme u obzir član 48. Zakona i pravilo 36 Poslovníka.

Član 48. Zakona

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Pravilo 36 Poslovnika

(2) Sud odbacuje zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi: [...] d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

36. Podnosilac zahteva, kao što je gore navedeno, osporava obaveštenje Državnog tužioca (KMLC. br. 7/14 od 10. februara 2014. godine), rešenje (CA. br. 5315/2012 od 5. novembra 2013. godine) Apelacionog suda, kao i rešenje (Ac. br. 534/2009 od 4. aprila 2011. godine) Okružnog suda, navodeći povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje, koje je garantovano Ustavom i EKLJP.
37. Zapravo, podnosilac zahteva tvrdi da su Okružni sud, Apelacioni sud i Kancelarija Glavnog državnog tužioca odbili njegov zahtev za ponavljanje postupka *“iako su dokazi koje je podneo imali jak osnov da se naloži ponavljanje postupka“.*
38. U tom smislu, Sud primećuje da su Okružni i Apelacioni sud obrazložili svoja rešenja u pogledu tvrdnji podnosioca zahteva, dok ga je Državni tužilac obavestio da nema pravnog osnova da bi se podneo zahtev za zaštitu zakonitosti.
39. U tom smislu, Sud se poziva na obrazloženje Okružnog suda, koje se bavi tvrdnjama podnosioca zahteva pokrenutim pred Ustavnim sudom. Okružni sud zaključuje:

“[...] Predlog za ponavljanje postupka zbog saznanja o novim činjenicama može se podneti jedino kada stranka, bez njegove krivice, nije mogla da podnese ove okolnosti pre okončanja ranijeg postupka pravosnažnom sudskom odlukom, što u konkretnom predmetu nije slučaj. Kod ponavljanja postupka sud isto tako se ne upušta u pitanje da li su sudovi svojim odlukama pravilno i potpuno utvrdili činjenično stanje, obzirom da su odluke konačne, nego jedino proverava nove činjenice i okolnosti, ako postoje, za koje se smatra da su mogle biti od uticaja na drugačije odlučivanje, u kom slučaju ponavljanje postupka bi bilo dozvoljeno. Međutim, u konkretnom slučaju predlozi tužioca ne ispunjavaju zakonske zahteve, obzirom da nisu specifikovane okolnosti iz kojih bi se moglo zaključiti da postoji neki od zakonskih osnova za izuzeće sudije koji se propisuju članom 68.4 ZPP [Zakon o parničnom postupku].”

40. Pored toga, Sud se, takođe, poziva na obrazloženje Apelacionog suda, navodeći *“[...] tužilac nije izneo niti je sudu predao neki dokaz kojim bi obrazložio predlog za ponavljanje postupka, čineći ga osnovanim. U svom predlogu tužilac prosto iznosi svoje navode i neka svoja saznanja, ali ih ne obrazlaže nijednim dokazom koji bi iste činio osnovanim.”*
41. Konačno, Sud se poziva na odgovor Državnog tužioca, navodeći: *“[...] Nisam našao zakonski osnov [...] za podizanje zahteva za zaštitu zakonitosti.”*

42. Pored toga, podnosilac zahteva nije tačno pojasnio kako su i zašto osporena rešenja, kojima je odbijeno da se ponovi postupak, izazvala povredu njegovih individualnih prava i sloboda garantovanih Ustavom, niti je izneo dokaze koji opravdavaju tvrdnju takve povrede.
43. U tom smislu, Sud naglašava da nije dužnost Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost) navodno počinjenih od strane javnih organa, osim ili u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
44. Ustavni sud, takođe, ponavlja da ne deluje kao sud četvrtog stepena, u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova ili drugih javnih organa. Uloga je redovnih sudova ili drugih javnih organa, kada je primenjivo, da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi: *mutatis mutandis*, *García Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28. Vidi takođe: slučaj Ustavnog suda br. KI70/11, *podnosioci zahteva Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
45. Ustavni sud može samo da razmotri da li su postupci, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva dobio pravično suđenje (Vidi: *inter alia*, *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije o ljudskim pravima od 10. jula 1991. godine).
46. Sud smatra da su postupci pred Okružnim sudom, Apelacionim sudom i odbijanje njegovog predloga da se podnese zahtev za zaštitu zakonitosti od strane Kancelarije Glavnog državnog tužioca bili pravični i obrazloženi (Vidi: *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
47. U ovom slučaju, Sud primećuje da podnosilac zahteva nije podneo nikakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu njegovih prava prema Ustavu (Vidi: *Vanek protiv Slovačke Republike*, br. 53363/99, ESLJP, odluka od 31. maja 2005. godine) i nije precizirao kako navedeni članovi Ustava potkrepljuju njegovu tvrdnju, kao što se propisuje članom 113.7 Ustava i članom 48. Zakona.
48. Konačno, Sud primećuje da podnosilac zahteva traži od Suda da održi raspravu o njegovom slučaju. Sud smatra da ne postoje pitanja o činjenicama ili o zakonu u vezi sa njegovom ustavnom žalbom koja bi mogla da se razjasne. Dakle, Sud zaključuje da zahtev ne ispunjava uslove propisane pravilom 39 [Pravo na raspravu i odustajanje] Poslovnika i stoga se odbija.
49. Kao rezime, tvrdnje podnosioca zahteva o povredi njegovih prava i sloboda prema Ustavu i EKLJP, neodržive su i nisu dokazane i stoga, očigledno neosnovane.
50. Iz gore navedenih razloga, Sud smatra da je, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (2) d), zahtev neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7. Ustava, članom 48. Zakona, pravilima 36 (2) d) i 56 (b) Poslovnika o radu, dana 8. decembra 2014. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

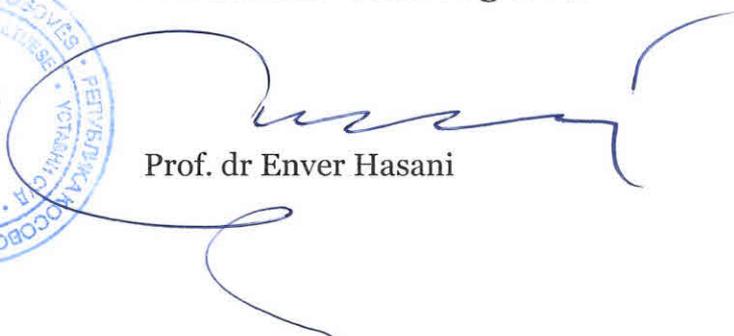
Sudija izvestilac

Almiro Rodrigues

Predsednik Ustavnog suda

Prof. dr Enver Hasani